



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **BAUKRA s. r. o.**, IČ: 469 94 050
sídlem Cejl 42/109, Brno
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kotlářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2020, čj. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) provedl dne 10. 4. 2018 kontrolu na pracovišti společnosti Hortim – International, spol. s.r.o. (dále jen „Hortim“), na adrese Kšírova 242, 619 00 Brno (dále jen „pracoviště“), a to

podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce a podle § 125 v rozsahu § 126 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. V průběhu kontroly zjistil inspektorát, že na pracovišti se nacházejí rovněž dva zaměstnanci žalobce – I. K., nar. X a I. K., nar. X, přičemž se zaměřil na kontrolu jejich pracovního vztahu ke společnosti Hortim a jejím zaměstnancům. Na základě zjištěných skutečností dospěl inspektorát k závěru, že žalobce těmito osobám zastřeně zprostředkoval zaměstnání. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2019 uznal inspektorát žalobce vinným z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, a uložil mu za to podle § 35 písm. b) a podle § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pokutu ve výši 70 000 Kč. Týmž rozhodnutím uložil žalobci povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (dále jen „rozhodnutí o pokutě“).

2. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o pokutě žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 27. 3. 2020.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej považuje za nepřezkoumatelné a nezákonné. Uvedení zaměstnanci pracují u žalobce na základě pracovních smluv. Žalobce tyto zaměstnance pouze využil na zhotovení zakázky pro Hortim na základě rámcové smlouvy. Kontrolovaní zaměstnanci zhotovují dílo pro společnost Hortim a nejde tak o zprostředkování zaměstnání. Žalobce své zaměstnance úkoluje, přiděluje jim práci a také je kontroluje. Spolupráce se společností Hortim probíhá tak, že vyskytne-li se potřeba provést např. balící práce, osloví Hortim žalobce s požadavkem na realizaci zakázky. Hortim deleguje část své činnosti na subdodavatele. Jde o spolupráci nahodilou, nepravdělnou, dočasnou a realizovanou na základě objednávky Hortimu. Již jen proto nemůže být naplněn znak závislé práce – zaměstnanci vykonávali dílo dva dny. Závěry žalovaného o zprostředkování zaměstnání se nezakládají na žádném konkrétním důkazu a nemají podklad v provedeném dokazování.
4. Ke skutkovému stavu namítá, že ačkoliv prováděl inspektorát výsledky různých osob, výslech samotných zaměstnanců neprovedl. Nepochybně by šlo o klíčový důkaz, neboť právě oni by se mohli k povaze vykonávané práce vyjádřit. Správní orgány jsou povinny zjistit veškeré podstatné okolnosti případu, a žalovaný se nemůže bránit tvrzením, že žalobce výslech zaměstnanců nenavrhl. Inspektorát provedl na místě kontroly výslech pouze dvou osob. Mgr. K., manažer bezpečnosti Hortimu, situaci podrobně popsal a je zřejmé, že k žádnému agenturnímu zaměstnávání nedošlo. I přes to jej inspektorát následně nevyslechl jako svědka, což je evidentně vadný postup. Naopak inspektorát provedl výslech Mgr. L. M., která je jeho pracovníkem a účastnila se kontroly na pracovišti. Nemůže proto jít o svědka, neboť je podepsána pod závěry protokolu o kontrole. Vyjádření Mgr. M. žalobce hodnotí jako obecná, na konkrétní dotazy neodpověděla, její odpovědi byly paušalizované a přizpůsobené námitkám žalobce. Spíše tak jejím výsledkem chtěl inspektorát zhojit nejasnosti protokolu o kontrole. I výslech R. P., vedoucího střediska Hortimu, žalovaný bagatelizuje a jeho tvrzení ignoruje. V neposlední řadě jde o výslech p. K., ze kterého inspektorát značným způsobem vycházel. Žalobce k tomu namítá, že (i) p. K. je zaměstnancem Hortimu a na jiné pracovní pozici, než zaměstnanci žalobce, (ii) není osobou, která by zaměstnancům zadávala práci či

je jinak řídila, (iii) na daném místě žádnou práci vykonávat neměl a proto se k zaměstnancům žalobce nemohl objektivně vyjádřit.

5. Žalobce doplňuje, že je pravdou, že jeho zaměstnanci pracovali u stolu se zaměstnanci jiných společností. Pokud však žalobce vyslal pouze dva zaměstnance na určitou zakázku, je hloupost, aby zabírali celý stůl. Také není pravdou, že nejsou označeny jinak ty bedýnky, které zabalili zaměstnanci žalobce. Je v jeho zájmu, aby dílo předal společnosti Hortim hotové. Veškeré pomůcky měli zaměstnanci od žalobce. Zaměstnanci společnosti Hortim mají cedulky s logem společnosti, což zaměstnanci žalobce neměli. Evidentně byli ve zcela jiném režimu než zaměstnanci Hortimu. Žalobce v řízení předložil řadu důkazů a doložil, že o zastřené agenturní zaměstnávání v žádném případě nešlo – to vyplývá i z vyjádření osob (K. a P.).

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
8. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

9. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení.
10. V předmětné věci patří mezi klíčové důkazy záznam o zjištění na místě včetně fotodokumentace ze dne 10. 4. 2018, ve kterém zaměstnanci inspektorátu popsali kontrolu na pracovišti. Soud nebude opisovat všechna zjištění, ačkoliv se s nimi podrobně seznámil. Ve zkratce je lze shrnout následovně. Pracoviště je velká hala, v níž se nachází stoly s různými druhy zeleniny a ovoce. Stoly nejsou nijak zvlášť číslovány či rozděleny. Zaměstnanci žalobce v době kontroly pracovali u stolů se zaměstnanci jiných společností, přičemž jejich práce spočívala v třídění či přebírání ovoce. Jiní zaměstnanci u téhož stolu pak skládali ovoce či zeleninu do beden.
11. Společnost Hortim uzavřela se žalobcem rámcovou smlouvu o poskytování služeb ze dne 27. 4. 2015, jejíž předmět byl vymezen takto:
 1. úklidové práce (údržba prostor)
 2. třídění odpadů
 3. balení zboží (úprava zboží)
 4. opravy, čištění a likvidace obalů(dále jen „rámcová smlouva“).
12. V řízení o kontrole poskytl inspektorátu součinnost Mgr. J. K., manažer bezpečnosti Hortimu. Ten uvedl, že spolupráce s jinými subjekty probíhá na základě rámcových

smluv o dílo a zejména jde o úklid, třídění odpadů a balení zboží. Na základě smlouvy o dílo jsou pak na pracovišti Hortimu zaměstnanci jiných subjektů, ovšem evidence a rozvržení pracovní doby je na těchto subjektech. Ti také řeší absenci svých zaměstnanců, zadávají jim práci, zajišťují kontrolu nad vykonanou prací a odpovídají za ni. Společnost Hortim kontroluje pouze předané dílo. Nutno dodat, že Mgr. K. inspektorát nevyslechl v rámci navazujícího správního řízení.

13. Inspektorát provedl důkaz svědeckou výpovědí Mgr. M., která je zaměstnancem inspektorátu a účastnila se kontroly na pracovišti. Vypověděla, že na pracovišti byly ve velké hale stoly, které nebyly nijak rozlišeny, obsahující ovoce a zeleninu. U stolů stáli zaměstnanci, kteří nebyli nijak rozlišeni, a prováděli svou činnost (třídění, vážení, balení, apod.). Po kontrole zjistila, že jde o zaměstnance různých společností. Stoly obsahovaly také stejné bedýnky (nijak nerozlišené), do kterých zaměstnanci vkládali ovoce a zeleninu. I podle oblečení nebylo možné poznat, ke kterému subjektu patří ten který zaměstnanec.
14. Inspektorát dále vyslechl jako svědka p. P., který pracoval v době kontroly jako vedoucí střediska tranzit, KG sklad a přípravná společnosti Hortim. Jeho úkolem bylo zajišťovat chod skladu – směňování zaměstnanců, dohlížení na pracovní náplň a kvalitu práce, řešení dovolené a zástupů. Šlo však výlučně o zaměstnance Hortimu, o jiné se nestaral. Zaměstnance jiných subjektů kontrolovali jejich předáci, kteří se na pracovišti vyskytovali a které najímal Mgr. K. Předáci organizovali práci těmto zaměstnancům. Pokud po zaměstnancích jiné společnosti něco požadoval, komunikoval vždy přes tyto předáky. Odvedenou práci pak kontroloval on, přičemž jednotlivé bedny byly odlišeny barvou papíru nebo kartonu.

Právní posouzení

15. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti formuloval velmi obecně, soud proto ve stejně obecném duchu odpovídá, že napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným, neboť žalovaný v něm své důvody pro zamítnutí odvolání jasně formuloval a pro žalobce je toto odůvodnění zjevně srozumitelné, neboť s ním v žalobě věcně polemizuje.
16. Podstatou sporu je závěr inspektorátu a žalovaného o tom, že žalobce spáchal přestupek podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Skutková podstata přestupku je definována tak, že se jej dopustí právnická osoba, která zprostředkuje zaměstnání bez povolení. Strany se shodují v tom, že jmenování zaměstnanci žalobce skutečně na pracovišti vykonávali práci. Rozcházejí se však v otázce povahy této práce. Inspektorát a žalovaný dospěli k závěru, že jmenování zaměstnanci *de facto* vykonávali závislou práci

pro společnosti Hortim. Nebyl tak rozdíl mezi kmenovými zaměstnanci, zaměstnanci žalobce a zaměstnanci jiných společností. Tento názor žalobce rozporuje s tím, že jeho zaměstnanci na pracovišti prováděli dílo a to odděleně, pod jeho vedením a kontrolou.

17. Nejvyšší správní soud se rozlišením pronájmu pracovní síly a poskytnutím služby vícekrát zabýval, kdy např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, čj. 2 Ads 173/2014 - 28 konstatoval, že základním rozlišovacím znakem mezi uvedenými je komplexnost zajišťovaných činností. Z téhož rozsudku vyčteme, že „v případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí,“ a dále, že „...stěžovatel neposkytoval komplexní službu na vlastní odpovědnost za výsledek práce, ale naopak poskytoval jednotlivou pracovní sílu k plnění konkrétních pracovních úkolů v rámci pracovního kolektivu objednatele.“
18. Obdobně též zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, čj. 30 Ad 5/2017 - 45 „smlouva o dílo (dilem je třeba rozumět činnost či práce podle smlouvy) se odlišuje od uzavření pracovního poměru tím, že práce vykonávaná podle ní je vykonávána samostatně, dle vlastního rozvrhu, vlastními prostředky, na vlastní riziko a bez soustavného dozoru či řízení objednatele. Oproti tomu závislá práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně (§ 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů).“ V intencích výše uvedených závěrů soud přezkoumal řešený případ.
19. Není sporu o tom, že zaměstnanci žalobce se v době kontroly inspektorátu nacházeli na pracovišti, u stolů s ovocem a zeleninou a to mezi zaměstnanci jiných společností. Soud shlédl seznam kontrolovaných fyzických osob, které inspektorát ztotožnil na pracovišti. Z něj vyplývá, že vedle žalobcových zaměstnanců se na pracovišti nacházeli pracovníci vyslaní různými společnostmi (některé z nich byly agentury práce). I. K. pracoval u stolu s limetkami spolu s dalšími 6 lidmi – dle přiložené fotodokumentace (součástí záznamu o zjištění na místě) je zřejmé, že pracovníci nejsou nijak zvlášť rozlišeni svým oděvem. Limetky skládají do stejných beden, které nemají žádné viditelné odlišení. Podle popisu práce I. K. limety třídil, další zaměstnanci je pak skládali do beden. Jakým způsobem tedy probíhala kontrola této činnosti, resp. jejího výstupu? Podle tvrzení p. P. (protokol o výsledku svědka na č. 1. 23) probíhala „kontrola odvedené práce, a podle výsledků se to buď udělá znovu, nebo se ta práce třídění ukončí“, a dodává, že „veškeré rozlišování beden a palet bylo o tom, jestli prošly tříděním nebo neprošly.“ Je těžko představitelné, jakým způsobem reálně společnost Hortim kontrolovala či mohla kontrolovat práci provedenou konkrétně I. K. Ze spisového materiálu naopak vyplývá, že kontrole podléhaly celé palety/bedny, avšak jakým způsobem bylo možné identifikovat chybu v práci konkrétního zaměstnance žalobce? Žalobce formálně odpovídal za vady realizované služby (viz čl. III rámcové smlouvy), ovšem ani žalobce, ani vyslechnutí svědci neuvedli, jak by se reálně taková odpovědnost realizovala.
20. I. K. zase působil u stolu s L. B., zaměstnankyní společnosti Stralnet – ze spisového materiálu vyplývá, že oba třídili citrony. Je prakticky nepředstavitelné, že společnost Hortim mohla skutečně na konci směny určit, jaké citrony třídil K. a jaké B. Z přiložené fotodokumentace vyplývá, že jednotlivé bedny na ovoce se lišily skutečně jen tím, jaké ovoce a zelenina v nich měly být. Žalobce uvádí, že kontroloval své zaměstnance a

zajišťoval předání hotového díla Hortimu. Jak konkrétně to prováděl, však nevysvětlil. Ze spisového materiálu naopak plyne závěr, že s ohledem na vykonávanou práci je nějaká kontrola a předání „díla“ nereálná. Proto soud v žádném případě nesdílí názor žalobce, že jeho zaměstnanci vykonávali komplexní službu, za jejíž výsledek by žalobce odpovídal. Naopak žalobce *de facto* zprostředkoval své zaměstnance společnosti Hortim tak, aby plnili konkrétní pracovní úkoly (např. třídění ovoce) v rámci jeho pracovního kolektivu (byť tvořeného zaměstnanci různých společností). Reálně tak služba poskytovaná žalobcem spočívala v poskytnutí pracovní síly a její integraci do pracovního kolektivu Hortimu. Tento vztah se pouze účelově tvářil jako vztah založený smlouvou o poskytnutí služeb. Soud jej proto posoudil jako formální způsob, jak zastříit zprostředkování zaměstnání.

21. Podle svědka P. a žalobce měla být na pracovišti jistá osoba (dle P. „předák“), která byla vyslaná žalobcem a kontrolovala jeho zaměstnance. Toto tvrzení však nemá oporu ve shromážděném spisovém materiálu. Předně nikdo z uvedených neuvádí konkrétní jména, příjmení a data narození osob, které měly takovou práci vykonávat. Tyto osoby inspektorát v průběhu kontroly vůbec nezaregistroval. Pokud tak skutečně existovaly, měl žalobce tyto osoby identifikovat a navrhnout jejich výsledch. Ono nepodložené tvrzení, že na pracovišti Hortimu byla jakási osoba, která zaměstnance žalobce řídila a kontrolovala, zůstalo v rovině účelové obrany žalobce. Ostatně, i kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, na věci by to nic nezměnilo. Svědek P. uvedl, že požadavky a pokyny k práci sdělil předákům, kteří je následně přetlumočili zaměstnancům. To svědčí o tom, že ve skutečnosti zaměstnance organizoval Hortim a též p. P.
22. I argumentace žalobce o nahodilém a nepravidelném provádění služby nemá oporu v provedeném dokazování. Součástí spisu jsou faktury vystavené žalobcem společností Hortim, a to v období srpen 2017 až březen 2018, přičemž každý měsíc žalobce vykonával pro společnost Hortim nějakou práci, potažmo – slovy rámcové smlouvy – služby. Nahodilost a nepravidelnost poptávaných služeb proto ze správního spisu vůbec nevyplývá. Žalobce se brání tím, že jeho zaměstnanci konali službu pouhé dva dny a proto nemůže jít o zastřené zaměstnávání. O povaze vykonávané činnosti podle soudu nemůže svědčit doba jejího výkonu. To, že zaměstnanci žalobce nebyli na pracovišti 8 hodin denně a 5 dní v týdnu neznamena, že nemůže jít o zprostředkování zaměstnání. Je naopak typické, že poptávající společnost požaduje „zprostředkované zaměstnance“ až ve chvíli, kdy z nějakého důvodu nemůže zabezpečit provoz svými či již najatými zaměstnanci. Často se tím řeší určitý výpadek pracovní síly nebo nečekáný nárůst zakázek. Naopak při vytváření díla nebo poskytování služby se může stát, že pro jejich realizaci bude nutná pravidelnost typická pro výkon závislé práce. Proto nemůže doba výkonu definovat, zda jde o zprostředkování zaměstnání nebo poskytování služby. Takové rozlišení musí vyplývat ze samotné povahy vykonávané činnosti.
23. Soud musí poukázat na nepřesné vyjadřování v žalobě, neboť právní zástupce žalobce tvrdí, že žalobce a společnost Hortim měli uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo. To však není pravdou, neboť šlo o rámcovou smlouvu o poskytování služeb. I odkaz na zákonná ustanovení v rámcové smlouvě poukazují na to, že mělo jít o nepojmenovanou smlouvu (naproti tomu smlouva o dílo je upraveným smluvním typem). Také předmět smlouvy spíše odpovídá tomu, že mělo jít o poskytnutí služby. Rozpor může být dán tím, že samotná rámcová smlouva nejdříve označuje požadované práce za dílo, aby je pak

souhrnně označila za služby. Tato skutečnost podle soudu dokresluje kvalitu uzavřené smlouvy a její formální charakter.

24. Pokud jde o provedený výslech Mgr. M., je takový důkaz přijatelný. Správní řád umožňuje v § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, použít veškeré důkazní prostředky, vhodné ke zjištění stavu věci. Žalobce nesouhlasí s tím, že šlo o výslech úřední osoby činné během samotné kontroly. Obdobnou situaci řešil Nejvyšší správní soud již vícekrát (např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2018, čj. 8 As 259/2016 - 48) ve vztahu k výslechu policistů, kteří přímo pozorovali přestupek: „*Policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Posouzení věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, aniž lze automaticky výpovědím policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků.*“ Uplatněné závěry lze vztáhnout i na výslech Mgr. M., která není policistkou, ovšem je úřední osobou, jež pozorovala určité skutečnosti důležité pro správní řízení při kontrole na pracovišti. V této věci Mgr. M. vystupovala jako úřední osoba, která neměla na výsledku řízení žádný prokázaný zájem. Chtěl-li proto inspektorát její výslech provést a upřesnit, co pozorovala přímo na pracovišti, není důvod takový důkaz *a priori* odmítnout jen proto, že jde o zaměstnance inspektorátu. Samozřejmě platí výše uvedený závěr Nejvyššího správního soudu, že výslech úřední osoby automaticky nemá větší věrohodnost v porovnání s výpověďmi jiných svědků. To však žalovaný ani netvrdil.
25. Nedůvodná je i námitka týkající se výslechu zaměstnanců žalobce. Inspektorát měl o skutkovém stavu věci evidentně jasno i bez jejich výslechu. Tento závěr sdílí i krajský soud. Je otázkou, co by případný výslech zaměstnanců žalobce přinesl. Přeci jen jde o osoby, které byly v době správního řízení závislé na žalobci s ohledem na pracovněprávní vztah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47 nebo ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30). Tato závislost je navíc prohloubena tím, že zaměstnanci jsou ukrajinské státní příslušnosti a jejich setrvání na území České republiky přímo závisí na vztahu se žalobcem, resp. pracovním poměru. Samozřejmě žalobce měl právo jejich výslech navrhnout, to však neudělal.
26. Není pravdivé ani tvrzení, že inspektorát a žalovaný vycházeli z informací od p. K. Ten sice poskytl své vyjádření v rámci součinnosti s inspektorátem, ovšem jeho výslech ve správním řízení nikdo neprovedl. Z jím tvrzených skutečností proto správní orgány nevycházely.
27. Žalobce konečně namítá, že inspektorát neprovedl výslech Mgr. K., který v rámci kontroly popsal velmi podrobně okolnosti důležité pro řešenou věc. S tím se soud nemůže ztotožnit. Poskytnutí součinnosti slouží inspektorátu primárně k předběžnému názoru na přestupek a na osobu poskytující součinnost, jako případného svědka. Informace získané od Mgr. K. evidentně neměly tak vysokou hodnotu, když navíc jím vyřčené závěry týkající se samotného pracoviště (předáci, apod.) potvrdil p. P., kterého inspektorát vyslechl. Soud proto sdílí názor žalovaného o nadbytečnosti takového důkazu. Platí přitom totéž, co soud uvedl výše – žalobce měl pochopitelně právo jeho výslech navrhnout, což neučinil.
28. Soud na závěr shrnuje, že žalobce zastřené zprostředkoval své zaměstnance společnosti Hortim, aniž k tomu měl příslušné povolení. Svůj vztah obě společnosti kryly rámcovou

smlouvou, která však měla čistě formální charakter a nevypovídala o skutečně povaze realizované spolupráce. Tento závěr byl v řízení bezpochyby prokázán. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 9. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu